

ಬಿಸಿಲು
ಬೆಳದಿಂಗಳು
ಡಾ. ಶಿವಮೂರ್ತಿ ಶಿವಾಚಾರ್ಯ ಸ್ವಾಮೀಜಿ
swamiji@taralabalu.org

ಮರವೆಯ ಹಿರಿಮೆ!

‘ವಯಸ್ಸು ಆಗ್ತಾ ಆಗ್ತಾ ಮರವು ಜಾಸ್ತಿ’ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ‘ವಯಸ್ಸಾಯ್ತು ನೋಡಿ, ಹಾಳು ಮರವೆ’. ‘ಅರವತ್ತು ತುಂಬಿದ ಮೇಲೆ ಅರುಳು ಮರುಳು’ ಇತ್ಯಾದಿ ಉದ್ಗಾರದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನೀವು ಕೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ವರ್ಷವಿಡೀ ಓದಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮರವೆ ಆವರಿಸಿ ನೆನಪು ಕೈಕೊಡುವುದು ಗೊತ್ತಿದ್ದದ್ದೇ. ಅಡುಗೆ ಮನೆಯಿಂದ ಸುಟ್ಟವಾಸನೆ ಬಂದಾಗ ‘ಅಯ್ಯೋ, ಒಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾಲು ಕಾಯಿಸಲು ಇಟ್ಟಿದ್ದೆ, ಹಾಳಾದ್ದು ಮರೆತೇಹೋಯಿತು ನೋಡಿ’ ಎಂದು ಗೃಹಿಣಿಯರು ತಮ್ಮ ಡಾಳು ಮರವೆಯನ್ನು ಶಪಿಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೀರಿ. ಇನ್ನು ಗಂಡಸರ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮರವೆಯಿಂದ ಆದ ತಪ್ಪನ್ನು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಜಾಯಮಾನದವರಲ್ಲ. ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಹೋದ ಗಂಡನಿಗೆ ಬಾತ್‌ರೂಂನಲ್ಲಿ ಟವಲ್ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದು ಸ್ನಾನ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆಯೇ. ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕೂಗಿ ಗದರಿಸುತ್ತಾನೆ. ತನಗೆ ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗಲು ಹೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆಯೆಂದು ಸಿಡಿಮಿಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ಬಾತ್‌ರೂಂಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ತಾನೇ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಟವಲ್ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೇಕೆ ಹೊಣೆಗಾರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು? ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಮದುವೆ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಪುರೋಹಿತರು ‘ಧರ್ಮೇ ಚ, ಅರ್ಥೇ ಚ, ಕಾರ್ಮೇ ಚ ನಾತಿಚರಾಮಿ’ ಎಂಬ ಮಂತ್ರ ಹೇಳಿಕೊಡುವುದರ ಬದಲು ‘ಗಂಡನಿಗೆ ಬಾತ್‌ರೂಂನಲ್ಲಿ ಬಿಸಿನೀರು, ಬಕೆಟ್ಟು, ಸೋಪು, ಟವಲ್ಲು ಇಡುತ್ತೇನೆಂದು ವಧುವಿನಿಂದ ಹೇಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಏನೋ! ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಂಬಿ ಕೈಹಿಡಿದ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಾಣವಲ್ಲಭೆಯ ಜನ್ಮದಿನಾಂಕ ನಿಮಗೆ ನೆನಪಿದೆಯೇ? ಹೋಗಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮದುವೆ ದಿನಾಂಕವಾದರೂ ನೆನಪಿದೆಯೇ? ‘ಹೆಂಡತಿ ಪ್ರಾಣಹಿಂಡುತಿ’ ಎಂದು ದಾಸರ ಪದವನ್ನು ಹಾಡಿ ಚಾರಿಕೊಳಲು ಬಯಸುತ್ತೀರಾ? ಪ್ರೀತಿಸಿ ಮದುವೆಯಾದ ಗಂಡ ಹೆಂಡರಿಗೆ ಮದುವೆಗೆ ಮುನ್ನ ಆಡಿದ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಾತುಗಳು ಏಕೆ ನೆನಪಿರುವುದಿಲ್ಲ?

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕಾಲವಾದ ಸು.ಜ.ನಾ ರವರು ಒಮ್ಮೆ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಪು.ತಿ.ನ ರವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಸ್ಕೂಟರ್ ಮೇಲೆ ಹಿಂದುಗಡೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ. ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದಾಗ ಕೆಳಗಿಳಿದ ಪು.ತಿ.ನ ರವರನ್ನು ನೋಡಿ ಆಗತಾನೇ ಕಂಡವರಂತೆ ‘ನಮಸ್ಕಾರ ಸಾರ್, ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೀರಾ, ಯಾವಾಗ ಬಂದಿರಿ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದರಂತೆ! ಮರೆವೆಗೆ ವಯಸ್ಸೇ ಕಾರಣವಾಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತನ್ಮಯತೆಯಿಂದ ತೊಡಗಿದ್ದಾಗಲೂ ಬೇರೆ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮರವೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಯೆಂದರೆ ತೀ.ನಂ.ಶ್ರೀ. ಅವರ ಮಗಳು ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ ತನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರಂತೆ. ತೀ.ನಂ.ಶ್ರೀ ಯಾವುದೋ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದುವುದರಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದರು. ಮಗು ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು ಅಳಲು ಆರಂಭಿಸಿದಾಗ ಯಾರದೋ ಮನೆಯ ಮಗು ಅಳುತ್ತಿದೆ, ಹೆತ್ತ ತಾಯಿಗೆ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಬೇಡವೇ ಎಂದು ಗೊಣಗುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ಓದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದರು. ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನೇ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ಅವನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ತಮ್ಮ ಮಗಳು ಹೇಳಿದ್ದಳು ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ನೆನಪಾಗಿದ್ದು ಅವರ ಮಗಳು ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದಾಗಲೇ! ಈ ಮರವೆಯ ಪ್ರಸಂಗಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡವರು ಕಮಲಾಹಂಪನಾ. ಸಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಇಂತಹ ಅನೇಕ ರೋಚಕ ಪ್ರಸಂಗಗಳು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ತಕ್ಷಣ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆಂದು ಮರವೆಯ ‘ಹಿರಿಮೆ’ಯನ್ನು ಕುರಿತು ವರದಿ ಮಾಡಿದವರು ಯು.ಎ. ಸಾಹಿತಿ ಲೋಕೇಶ್ ಅಗಸನಕಟ್ಟೆ. ಇಂಥ ಮರವೆಯ ಪ್ರಸಂಗಗಳಿಗೆ ಬರವಿಲ್ಲ. ಮರೆಗುಳಿ ಪ್ರೊಫೆಸರ್‌ಗಳ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಕಥೆಗಳಂತೂ ವಿಪುಲವಾಗಿವೆ. ಕನ್ನಡದ ಹಿರಿಯ ತಲೆಮಾರಿನ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿ ಘಟಿಸಿದ ಇಂತಹ ರಸನಿಮಿಷಗಳನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಒಂದೆಡೆ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಬರೆದುಕೊಟ್ಟರೆ ಅಂತಹ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮಠದಿಂದ ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಆಸೆ ನಮಗಿದೆ.

ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮರವು ಇರುವುದು ನಮ್ಮ ‘ಜನಪ್ರಿಯ’ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳಿಗೆ. ಚುನಾವಣಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗವನ್ನೇ ತಂದು ಭೂಮಿಗಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಚಪ್ಪಾಳೆ ಮತ್ತು ಓಟು ಗಿಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನಂತರ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಅಷ್ಟೇ ಸುಲಭವಾಗಿ ಮರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅನೇಕವೇಳೆ ಅವರು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಸಂಜೆಗೆ ಮರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಸಂಜೆ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಕು ಹರಿಯುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮರೆತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರದು ಜಾಣ್ಮರವು. ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ವರದಿಯಾಗಿರುವಂತೆ ‘ನಾನು ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಲ್ಲ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ತಿರುಚಿ ತಪ್ಪು ಅರ್ಥ ಬರುವಂತೆ ವರದಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ’ ಎಂದು ಅಲ್ಲಗಳೆದು ಮರು ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಮಾಧ್ಯಮದವರು ತಮ್ಮ ವರದಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ರಾಜಕೀಯ ನಾಯಕರ ಮಾತುಗಳ ದ್ವನಿಮುದ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ಪ್ರಸಾರಮಾಡುವುದನ್ನು ನೀವು ನೋಡಿದ್ದೀರಿ.

ನಾವು ಮರೆಯೋದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರೂ ಮರವು ನಮ್ಮನ್ನು ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಜೀವನದ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗ. “ಮರೆಯದ ನೆನಪಿನ ಶಕ್ತಿಯೇನೋ ಒಳಿಯದೇ. ಆದರೆ ಮರೆಯುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೇ ಘನತೆಯ ನಿಜವಾದ ಕುರುಹು” ಎಂಬ ಮಾತೊಂದಿದೆ. ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮರಣವನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವುದು ಸುಲಭವಾಗಬಹುದು, ಆದರೆ ಮರವೆಯನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ! ಕೆಲವರು ಹೇಳುವುದುಂಟು. ‘ಅದನ್ನು ನನಗೆ ನೆನಪಿಸಬೇಡ. ಅದನ್ನು ಮರೀಬೇಕು ಅಂತ ಇದ್ದೇನೆ.’ ಹೀಗೆ ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮರೆಯಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಲಾರದೆ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮರೆಯಲಾರದೆ ಮರೆಯಲೇಬೇಕೆಂಬ ಹಟದಿಂದ ಮಂದಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ 'ಮಧುವನೀಂಟಿ' ಓಲಾಡುತ್ತಾರೆ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಸಫಲರಾದವರು, ಜೀವನದ ಪ್ರಮುಖ ಘಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ತೀರ್ಮಾನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡವರು, ಆತ್ಮಿಯರನ್ನು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಹಳೆಯ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಮರೆಯಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. 'ಎಲ್ಲ ಮರೆತಿರುವಾಗ ಇಲ್ಲ ಸಲ್ಲದ ನೆವದಿ ಬಂದು ಕಾಡದಿರು ಹಳೆಯ ನೆನಪೇ' ಎಂದೊಬ್ಬ ಕವಿ ಹಳಹಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮರೆಯಲಾಗದ್ದನ್ನು ಮರೆಯುವುದೂ ಕಷ್ಟವೇ! 'ಮರತೇನೆಂದರೆ ಮರೆಯಲಿ ಹ್ಯಾಂಗ ಮಾವೋತ್ಸೇ ತುಂಗ!' ಎಂಬ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರರ ಪದ್ಯವನ್ನು ನೀವು ಕೇಳಿರಬಹುದು.

ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಮರವೆ ಜೀವಿಗೆ ಒಂದು ವರದಾನ. ಅದು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬದುಕು ದುಸ್ತರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಮನುಷ್ಯ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಹುಚ್ಚನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆತಿ ಆತ್ಮಿಯರ ಸಾವು ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಶೂನ್ಯವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಮಗ ಸತ್ತರೆ, ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದಲ್ಲಿ ಊರುಗೋಲಾಗುತ್ತಾನೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ ತಂದೆಗೆ ತನ್ನ ಕಣ್ಣುದೇ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗನ ಅಂತ್ಯಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಯಾರೆ ನೆರವೇರಿಸಬೇಕಾದಾಗ ಆಗುವ ಆ ಶೋಕವನ್ನು ಮರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವೇ! ಆದರೆ ಕಾಲವು ಅಂತಹ ದುಃಖವನ್ನೂ ಕ್ರಮೇಣ ಮರೆಸುತ್ತದೆ. ಬದುಕಿನ ರೈಲು ಹಳಿಗಳ ಮೇಲೆ ಸಾಗಲು ಮರವೆಯೇ ಠಾರಣ. ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸಿಹಿ ಘಟನೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಎಂದೂ ಮರೆಯಲು ಆಗದು, ಮರೆಯಲೂ ಬಾರದು. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಕಹಿ ಘಟನೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಮರೆಯಲೇ ಬೇಕು. ಮನುಷ್ಯನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒತ್ತಡವನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯೇನೋ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅಂಥ ಸ್ಥಿತಿಸ್ಥಾಪಕತ್ವಕ್ಕೂ ಒಂದು ಮಿತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಆ ಮಿತಿಯನ್ನು ಮೀರಿದಾಗ ಮನಸ್ಸು ಅಂಥ ನೆನಪನ್ನು ತನ್ನ ಮೆಮೊರಿಯಿಂದ ಅಳಿಸಿ ಹಾಕುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಮನಸ್ಸು ಶಾಲೆಯ ಕಪ್ಪು ಹಲಗೆಯಂತೆ, ತುಂಬಿದ ನಂತರ ಮಾಸ್ತರರು ಅದನ್ನು ಅಳಿಸಿದರೆ ತಾನೆ ಹೊಸ ಪಾಠ ಆರಂಭ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ? ಬದುಕಿನ ಹೊಸ ಅಧ್ಯಾಯ ಆರಂಭವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಬದುಕು ಸಹನೀಯವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಅನಗತ್ಯವಾದ ಹಳೆಯ ನೋವುಗಳನ್ನು, ಕಹಿಗಳನ್ನು ಮರೆಯಲೇಬೇಕು. ಹಾಗಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಬದುಕು ನವನವೋನ್ಮೇಶಶಾಲಿನಿಯಾಗುತ್ತದೆ. 'ಹಾಳು ಮರವೆ' ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದು 'ಹಾಳು' ಎಂದು ಹೀಗೆಳೆಯುವಂಥದಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿರಲು ಅದೊಂದು ದಿವ್ಯ ಔಷಧಿ. ಬದುಕಿನ ಬಂಡಿ ಪ್ರಪಾತಕ್ಕೆ ಉರುಳದಂತೆ ತಡೆಯಲು ಮರವೆ ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ತಿರಸ್ಕಾರ ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ; ಅದು ನಮಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಏನೇನು ಅವಘಡಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದವು ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುವುದೊಳಿತು.

ಇಂದಿನ ಆಧುನಿಕ ಜೀವನಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಮರವೆ ಜಾಸ್ತಿ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಮನೋವೈದ್ಯರು. ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಕನಿಷ್ಠ ಮುಕ್ಕಾಲು ಗಂಟೆ ವಾಕಿಂಗ್ ಮಾಡಿದರೆ ಮೆದುಳಿನ ನರನಾಡಿಗಳು ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ಮರಣಶಕ್ತಿ ವರ್ಧಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಕೆಲಸದ ಒತ್ತಡದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನೆನಪಿನ ಟಿಪ್ಪಣಿಯನ್ನು ಬರೆದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ನೋಟ್ ಬುಕ್ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಬರೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಟಿಪ್ಪಣಿಯನ್ನೇ ಓದಿಕೊಳ್ಳಲು ಮರೆತರೆ ಮರವೆ ವಿಜೃಂಭಿಸುತ್ತದೆ.

ಸಹೃದಯ ಓದುಗರೇ! ಇನ್ನೊಂದು ಪರಿಯ ಮರವೆಯೂ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಮುಂದಿನ ವಾರದ ಅಂಕಣದಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕೆಂಬ ಆಲೋಚನೆ ಇದೆ. ಆ ಮರವೆ ಯಾವುದೆಂದು ನೀವು ಊಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಬರೆಯಿರಿ.

23.6.2011

ಶ್ರೀ ತರಳಬಾಳು ಜಗದ್ಗುರು

ಡಾ|| ಶಿವಮೂರ್ತಿ ಶಿವಾಚಾರ್ಯ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳವರು
ಸಿರಿಗೆರೆ